DOMSTOLENS DOM (Femte Afdeling)
20. februar 1997 *

I de forenede sager C-88/95, C-102/95 og C-103/95,

angående tre anmodninger, som Juzgado de lo Social de Santiago de Compostela (Spanien) i medfør af EF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i de for nævnte ret verserende sager,

Bernardina Martínez Losada,

Manuel Fernández Balado,

José Paredes

mod

Instituto Nacional de Empleo (Inem),

Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS),

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 4, 48 og 67 i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres

* Processprog: spansk.

familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, som ændret og ajourført ved Rådets forordning (EØF) nr. 2001/83 af 2. juni 1983 (EFT L 230, s. 6), og som ændret ved Rådets forordning (EØF) nr. 1248/92 af 30. april 1992 (EFT L 136, s. 7), og af EF-traktatens artikel 48 og 51,

har

DOMSTOLEN (Femte Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, J.C. Moitinho de Almeida, og dommerne C. Gulmann, D.A.O. Edward (refererende dommer), J.-P. Puissochet og M. Wathelet,

generaladvokat: C.O. Lenz
justitssekretær: assisterende justitssekretær H. von Holstein,

efter at der er indgivet skriftlige indlæg af:

— Bernardina Martínez Losada m.fl. ved advokaterne A. Vázquez Conde, R. Méndez Robleda og B. Mayo Martínez, Orense

— den spanske regering ved direktør A. J. Navarro González, Direktoratet for EF-spørgsmål, bistået af statens advokat, M. Bravo-Ferrer Delgado, som befuldmægtigede

— Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved M. Patakia og I. Martínez del Peral, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede,

på grundlag af retsmøderapporten,

efter at der i retsmødet den 11. juli 1996 er afgivet mundtlige indlæg af Bernardina Martínez Losada m.fl. ved advokat A. Vázquez Conde, af den spanske regering ved statens advokat, L. Pérez de Ayala Becerril, som befuldmægtiget, og af Kommissionen ved M. Patakia og I. Martínez del Peral,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 12. september 1996,

afsagt følgende

Dom

1 Ved kendelser af 9. marts 1995 (sag C-88/95) og 13. marts 1995 (sag C-102/95 og C-103/95), indgået til Domstolen den 23. marts 1995 (sag C-88/95) og den 31. marts 1995 (sag C-102/95 og C-103/95), har Juzgado de lo Social de Santiago de Compostela i medfør af EF-traktatens artikel 177 forelagt en række præjudicielle spørgsmål vedrørende fortolkningen af artikel 4, 48 og 67 i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, som ændret og ajourført ved Rådets forordning (EØF) nr. 2001/83 af 2. juni 1983 (EFT L 230, s. 6), og som ændret ved Rådets forordning (EØF) nr. 1248/92 af 30. april 1992 (EFT L 136, s. 7) (herefter »forordning nr. 1408/71«), og af EF-traktatens artikel 48 og 51.

2 Spørgsmålene er blevet rejst under nogle sager, som Bernardina Martínez Losada (sag C-88/95), Manuel Fernández Balado (sag C-102/95) og José Paredes (sag C-103/95) har anlagt mod Instituto Nacional de Empleo (herefter »Inem«) og Instituto Nacional de la Seguridad Social angående udbetaling af en arbejdsløshedsunderstøttelse, som i henhold til den spanske lovgivning ydes til personer, der er fyldt 52 år.

3 I henhold til artikel 215, stk. 3, i Ley General de la Seguridad Social (lov om social sikring), som kodificeret ved kongeligt lovdekret nr. 1/94 af 20. juni 1994 (BOE nr. 154 af 29.6.1994), ydes understøttelsen til arbejdsløse, der har betalt bidrag til arbejdsløshedsforsikringen i seks år, og som opfylder alle betingelserne — bortset fra aldersbetingelsen — for at opnå en alderspension baseret på bidragsbetaling i henhold til den sociale sikringsordning.

4 I henhold til artikel 161 i Ley General de la Seguridad Social forudsætter en sådan pension, at den pågældende har tilbagelagt en bidragsperiode på mindst 15 år, hvoraf mindst to skal ligge inden for de sidste otte år, der ligger umiddelbart forud for pensionsbegivenhedens indtræden.

5 I det foreliggende tilfælde fremgår det af sagsakterne, at sagsøgerne i hovedsagerne har udøvet lønnet virksomhed i flere medlemsstater, hvor de har erhvervet ret til alderspension.

6 De har derimod aldrig arbejdet i Spanien, og de har således ikke tilbagelagt nogen bidragsperioder i forbindelse med en lønnet virksomhed i henhold til den spanske sociale sikringsordning. De har ikke desto mindre alle tre i medfør af den spanske lovgivning oppebåret en arbejdsløshedsunderstøttelse i seks måneder. I Martínez Losada's tilfælde skulle ydelsen udligne forsørgerbyrder, mens der i Fernández Balado's og Paredes' tilfælde var tale om en ydelse til arbejdstagere, der efter emigration flytter tilbage til Spanien.

7 I de seks måneder, hvor sagsøgerne modtog arbejdsløshedsunderstøttelsen, betalte den kompetente spanske institution på deres vegne bidrag til ordningerne for sygeforsikring og børnetilskud.

8 Ved skrivelser af 30. juli 1993, 10. september 1993 og 26. november 1993 ansøgte sagsøgerne Inem om den arbejdsløshedsunderstøttelse, der er hjemlet for personer, der er fyldt 52 år. Ansøgningerne blev afvist med den begrundelse, at sagsøgerne ifølge de af Instituto Nacional de la Seguridad Social indhentede oplysninger ikke opfyldte kravet om en mindstebidragsperiode for at være berettiget til alderspension efter den spanske sociale sikringsordning.

9 Ifølge den forelæggende ret fremgår det af sagsakterne, at Inem som betingelse for den omhandlede arbejdsløshedsunderstøttelse kræver, at den arbejdstager, der ansøger herom, når han opnår den fornødne alder, kan få udbetalt alderspension fra den spanske sociale sikringsordning, og at understøttelsen ikke udbetales, såfremt den fremtidige ret til pension er erhvervet i en anden medlemsstat.

10 Sagsøgerne anlagde derfor sag ved Juzgado de lo Social de Santiago de Compostela, som skal tage stilling til, om artikel 48, stk. 1, i forordning nr. 1408/71 finder anvendelse i det foreliggende tilfælde, og hvorledes forordningens artikel 67 skal fortolkes.

11 I henhold til artikel 48, stk. 1, har den kompetente institution i en medlemsstat ikke pligt til at anerkende en ret til alderspension, hvis de bidragsperioder, der er tilbagelagt efter denne stats lovgivning, er på under et år, eller hvis der slet ikke er betalt bidrag.

12 Artikel 67, der vedrører ydelser ved arbejdsløshed, har følgende ordlyd:

»1. Den kompetente institution i en medlemsstat, efter hvis lovgivning erhvervelse, bevarelse eller generhvervelse af ret til ydelser er betinget af, at der er tilbagelagt forsikringsperioder, skal i fornødent omfang medregne forsikrings- eller beskæftigelsesperioder, der er tilbagelagt som arbejdstager efter enhver anden medlemsstats lovgivning, som om det drejede sig om forsikringsperioder, der var tilbagelagt efter den for denne institution gældende lovgivning, dog forudsat at beskæftigelsesperioderne ville være blevet anset for forsikringsperioder, hvis de havde været tilbagelagt efter denne lovgivning.

...

3. ... anvendelsen af bestemmelserne i stk. 1 og 2 [er] betinget af, at den pågældende senest har tilbagelagt:

— forsikringsperioder i det i stk. 1 omhandlede tilfælde,

...

efter den lovgivning, i henhold til hvilken ydelserne begæres.

...«

13 Den forelæggende ret er i tvivl om, hvorledes forordning nr. 1408/71 skal anvendes. Den henviser til, at Tribunal Supremo i en dom af 28. februar 1994 har udtalt, at »ydelserne fra den sociale sikring ikke [kan] modtages af personer, der hverken er tilsluttet eller har betalt bidrag til den spanske sociale sikringsordning, idet de er uden for denne ordning«. Det hedder videre i dommen, at i artikel 48 i forordning nr. 1408/71 anerkendes nødvendigheden af, at den person, der gør krav på en ydelse, i en vis mindsteperiode har været tilsluttet den sociale sikringsordning i den stat, hvor ydelsen betales.

14 Juzgado de lo Social de Santiago de Compostela har på denne baggrund udsat sagerne og forelagt Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

1) »Udgør den arbejdsløshedsunderstøttelse til personer, der er fyldt 52 år, som sagsøgeren har ansøgt om, og som er hjemlet i artikel 13, stk. 2, i lov nr. 31/84 af 2. august 1984, som ændret ved kongeligt lovdekret nr. 3/89 af 31. marts 1989 (nu artikel 215, stk. 3, i kongeligt lovdekret nr. 1/94 af 20.6.1994), en ydelse ved arbejdsløshed i den i artikel 4, stk. 1, i forordning (EØF) nr. 1408/71 forudsatte betydning?« (sag C-102/95 og C-103/95)

2) »Skal artikel 67, stk. 1, i forordning (EØF) nr. 1408/71 (i den gældende affattelse) for så vidt angår bestemmelsens materielle anvendelsesområde fortolkes således, at der med henblik på udbetaling af den arbejdsløshedsunderstøttelse til personer, der er fyldt 52 år, som er hjemlet i artikel 215, stk. 3, i kongeligt lovdekret nr. 1/94 af 20. juni 1994 om stadfæstelse af Texto Refundido de la Ley General de la Seguridad Social, skal ske medregning af de forsikrings- eller beskæftigelsesperioder, der er tilbagelagt efter enhver anden medlemsstats lovgivning, i det omfang der på grundlag af sådanne bidragsperioder kan opnås ret til alderspension, forudsat pensionsalderen nås, i en anden medlemsstat end den, hvor den kompetente institution er beliggende?« (sag C-88/95, C-102/95 og C-103/95)

3) »Kan de nævnte perioder tages i betragtning, selv om arbejdstageren ikke har betalt bidrag i Spanien eller har betalt bidrag der i mindre end et år, når blot han har ret til alderspension i en medlemsstat?« (sag C-88/95, C-102/95 og C-103/95)

4) »Er det i strid med EF-traktatens artikel 48, stk. 2, og artikel 51 at kræve, at vandrende arbejdstagere for at kunne oppebære arbejdsløshedsunderstøttelsen til personer, der er fyldt 52 år, skal bevise, at de, forudsat pensionsalderen nås, er berettiget til alderspension fra den spanske sociale sikringsordning, således at personer, der godtgør at have en sådan ret i en anden medlemsstat, ikke kan oppebære understøttelsen?« (sag C-88/95, C-102/95 og C-103/95)

15 Ved kendelse afsagt af Domstolens præsident den 9. juni 1995 er sag C-88/95, C-102/95 og C-103/95 blevet forenet med henblik på den skriftlige og mundtlige forhandling samt domsafsigelsen.

16 Domstolen skal først besvare spørgsmål 1 og dernæst spørgsmål 3, spørgsmål 2 og endelig spørgsmål 4.

Spørgsmål 1

17 Med sit første spørgsmål ønsker den forelæggende ret at få oplyst, om en understøttelse som den, der er hjemlet i Ley General de la Seguridad Social for arbejdsløse personer, der er fyldt 52 år, udgør en ydelse ved arbejdsløshed i den i artikel 4, stk. 1, litra g), i forordning nr. 1408/71 forudsatte betydning.

18 I henhold til sidstnævnte bestemmelse finder forordning nr. 1408/71 anvendelse på enhver lovgivning om sociale sikringsgrene, der vedrører »ydelser ved arbejdsløshed«. Artikel 4, stk. 2, fastslår, at forordning nr. 1408/71 finder anvendelse på alle almindelige og særlige sociale sikringsordninger med eller uden bidragspligt.

19 Ifølge forordningens artikel 5 skal medlemsstaterne i erklæringer, der meddeles og offentliggøres i overensstemmelse med reglerne i artikel 97, angive deres lovgivning og ordninger, der omfattes af artikel 4, stk. 1 og 2.

20 Med henblik på besvarelsen af spørgsmålet skal det bemærkes, at den spanske regering — som nævnt i Domstolens dom af 15. juni 1995 i sagen Zabala Erasun m.fl. (forenede sager C-422/93, C-423/93 og C-424/93, Sml. I, s. 1567) — har ændret den erklæring, den havde afgivet i overensstemmelse med artikel 5 i forordning nr. 1408/71, således at den bl.a. kom til at omfatte den her omhandlede understøttelse. Den har således udtrykkeligt anerkendt, at understøttelsen udgør en ydelse ved arbejdsløshed i den i artikel 4, stk. 1, i forordning nr. 1408/71 forudsatte betydning.

21 Det fremgår af Domstolens praksis, at skønt den omstændighed, at en national lov eller ordning ikke er angivet i de i artikel 5 i forordning nr. 1408/71 omhandlede erklæringer, ikke i sig selv beviser, at denne lov eller ordning ikke falder ind under forordningens anvendelsesområde, må på den anden side den omstændighed, at en medlemsstat i sin erklæring har angivet en bestemt lov, anses som bevis for, at ydelser, som tildeles i henhold til denne lov, er sociale sikringsydelser i den i forordning nr. 1408/71 forudsatte betydning (jf. f.eks. dom af 29.11.1977, sag 35/77, Beerens, Sml. s. 2249).

22 Spørgsmål 1 skal herefter besvares med, at en understøttelse som den, der er hjemlet i Ley General de la Seguridad Social for arbejdsløse personer, der er fyldt 52 år, udgør en ydelse ved arbejdsløshed i den i artikel 4, stk. 1, i forordning nr. 1408/71 forudsatte betydning.

Spørgsmål 3

23 Med sit tredje spørgsmål ønsker den forelæggende ret reelt at få oplyst, om artikel 48, stk. 1, i forordning nr. 1408/71 skal fortolkes således, at forsikrings- eller beskæftigelsesperioder, der er tilbagelagt efter lovgivningen i en medlemsstat, og som i denne medlemsstat giver ret til alderspension, kan tages i betragtning i en anden medlemsstat med henblik på udbetaling af en arbejdsløshedsunderstøttelse, selv om de berørte personer i sidstnævnte medlemsstat ikke har betalt bidrag eller har betalt bidrag i mindre end et år.

24 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at artikel 48, stk. 1, i forordning nr. 1408/71 hører under kapitel 3 med overskriften »Alderdom og dødsfald (pensioner)« i forordningens afsnit III.

25 I sin dom af 14. december 1988 i Ventura-sagen (sag 269/87, Sml. s. 6411) udtalte Domstolen, at da kapitel 8 med overskriften »Ydelser til børn, der forsørges af pensionister eller rentemodtagere, samt til børn, der har mistet begge forældre eller en af dem« i afsnit III ikke indeholder nogen henvisning til artikel 48 i forordning nr. 1408/71, finder denne bestemmelse ikke anvendelse på ydelser til børn, der har mistet begge forældre eller en af dem.

26 Den samme konklusion kan drages for så vidt angår de ydelser ved arbejdsløshed, der er omhandlet i kapitel 6 med overskriften »Arbejdsløshed« i afsnit III, som heller ikke indeholder nogen henvisning til artikel 48.

27 Sidstnævnte bestemmelse finder således ikke anvendelse på ydelser ved arbejdsløshed som de i hovedsagerne omhandlede, hvorfor spørgsmålet om en medlemsstats hensyntagen til beskæftigelses- eller forsikringsperioder, som de berørte personer har tilbagelagt efter lovgivningen i en anden medlemsstat, med henblik på udbetaling af en ydelse ved arbejdsløshed, alene skal afgøres på grundlag af artikel 67 i forordning nr. 1408/71, som er genstand for spørgsmål 2.

28 Spørgsmål 3 skal herefter besvares med, at artikel 48 i forordning nr. 1408/71 ikke finder anvendelse på ydelser ved arbejdsløshed.

Spørgsmål 2

29 Med sit andet spørgsmål ønsker den nationale ret reelt at få oplyst, om artikel 67 i forordning nr. 1408/71 skal fortolkes således, at en person, der har tilbagelagt forsikringsperioder i én medlemsstat, kan påberåbe sig disse perioder med henblik på at opnå ret til en ydelse ved arbejdsløshed i en anden medlemsstat, såfremt han ikke har udøvet lønnet virksomhed i sidstnævnte medlemsstat, men den kompetente arbejdsløshedsinstitution har betalt bidrag på hans vegne til ordningerne for sygeforsikring og børnetilskud.

30 Kommissionen har anført, at i et tilfælde som det i hovedsagerne omhandlede skal de berørte personer kunne påberåbe sig de perioder, hvor den kompetente spanske institution har betalt dem ydelser ved arbejdsløshed og bidrag til ordningerne for sygeforsikring og børnetilskud. Som fastslået i dom af 12. maj 1989 i sagen Warmerdam-Steggerda (sag 388/87, Sml. s. 1203), er det uden betydning, at de berørte personer har betalt bidrag til en anden social sikringsgren.

31 Den spanske regering finder derimod, at eftersom sagsøgerne aldrig har været tilsluttet den spanske sociale sikringsordning og aldrig personligt har betalt bidrag hertil, opfylder de ikke den i artikel 67, stk. 3, opstillede betingelse for, at de kan påberåbe sig forsikrings- eller beskæftigelsesperioder, der er tilbagelagt i andre medlemsstater.

32 Det er efter regeringens opfattelse i overensstemmelse med artikel 67 i forordning nr. 1408/71 og traktatens artikel 48, stk. 2, og artikel 51 at kræve, at sagsøgerne har betalt mindst ét bidrag til den spanske sociale sikringsordning på egne vegne, og at den sidste bidragsperiode er tilbagelagt i denne medlemsstat. Det kan nemlig ikke accepteres, at en hvilken som helst arbejdstager, der er fyldt 52 år og har erhvervet ret til pension efter lovgivningen i en anden medlemsstat, kan flytte til Spanien for dér at oppebære en arbejdsløshedsunderstøttelse uden nogen sinde at have betalt bidrag til den spanske sociale sikringsordning.

33 Det bemærkes i denne forbindelse, at traktatens artikel 51 opstiller et princip om sammenlægning af alle tidsrum, der i de forskellige nationale lovgivninger tages i betragtning, og om »eksport« af ydelser, uden dog at definere begrebet »forsikringsperioder«.

34 I artikel 1, litra r), i forordning nr. 1408/71 defineres sidstnævnte som »bidrags- eller beskæftigelsesperioder eller perioder med selvstændig virksomhed, der i den lovgivning, hvorefter de er tilbagelagt eller anses for at være tilbagelagt, betegnes eller anerkendes som forsikringsperioder, samt alle dermed ligestillede perioder, for så vidt de efter denne lovgivning anses for ligestillet med forsikringsperioder«.

35 Det fremgår af dommen i sagen Warmerdam-Steggerda, a.st., præmis 10, 17 og 19, at forordning nr. 1408/71 ikke omfatter betingelserne for tilvejebringelsen af beskæftigelses- eller forsikringsperioderne. Disse betingelser fastlægges udelukkende i henhold til lovgivningen i den medlemsstat, hvor der ansøges om ydelserne.

36 En medlemsstat er derfor berettiget til som betingelse for betaling af en arbejdsløshedsunderstøttelse at kræve, at de berørte personer senest har tilbagelagt perioder, der kan betegnes som »forsikringsperioder« eller »beskæftigelsesperioder«, i henhold til medlemsstatens egen lovgivning.

37 Det tilkommer således den forelæggende ret at afgøre, om de perioder, hvor den kompetente spanske institution betalte bidrag til ordningerne for sygeforsikring og børnetilskud på sagsøgernes vegne, udgør forsikringsperioder i henhold til den nationale lovgivning.

38 Spørgsmål 2 skal herefter besvares med, at det tilkommer den nationale ret at vurdere, om den i artikel 67, stk. 3, i forordning nr. 1408/71 opstillede betingelse, hvorefter en person, der har tilbagelagt forsikringsperioder i en anden medlemsstat, kun kan påberåbe sig disse perioder med henblik på at opnå en ydelse ved arbejdsløshed i den omhandlede medlemsstat, hvis han senest har tilbagelagt forsikringsperioder i denne medlemsstat efter dennes lovgivning, er opfyldt, såfremt den berørte person aldrig har udøvet lønnet virksomhed dér, men den kompetente arbejdsløshedsinstitution har betalt bidrag på hans vegne til ordningerne for sygeforsikring og børnetilskud.

Spørgsmål 4

39 Det fjerde spørgsmål er kun relevant, såfremt den forelæggende ret måtte finde, at de perioder, hvor den kompetente spanske institution betalte bidrag til ordningerne for sygeforsikring og børnetilskud på sagsøgernes vegne, udgør forsikringsperioder i henhold til den nationale lovgivning.

40 Da den understøttelse, der ydes personer, som er fyldt 52 år, må betegnes som en »ydelse ved arbejdsløshed« og ikke som en »alderspensionsydelse«, må den i den spanske lovgivning opstillede betingelse for udbetaling af understøttelsen forstås således, at det ikke kræves, at den berørte person har ret til en alderspension som sådan, men at han i en periode på 15 år har betalt bidrag til en alderspensionsordning.

41 Den spanske regering har i øvrigt i sit skriftlige indlæg til Domstolen udtrykkeligt anerkendt, at det ikke er en betingelse for retten til understøttelsen, at den berørte persons bidrag i den fornødne periode er blevet betalt til alderspensionsordningen under den spanske sociale sikringsordning. Det er ifølge regeringen tilstrækkeligt, at de berørte personer i 15 år har betalt bidrag til en anden medlemsstats sociale sikringsordning, eller at de i samme periode delvis har betalt bidrag til den spanske ordning og delvis til en anden medlemsstats ordning.

42 Under disse omstændigheder må det fjerde spørgsmål forstås som et spørgsmål om, hvorvidt det er i strid med traktatens artikel 48 og 51, at det i henhold til en national lovgivning som betingelse for udbetaling af en arbejdsløshedsunderstøttelse til personer, der er fyldt 52 år, kræves, at den berørte person i en periode på 15 år har betalt bidrag til en alderspensionsordning i en eller flere medlemsstater.

43 Det fremgår af fast retspraksis, at medlemsstaterne fortsat har kompetence til at fastlægge betingelserne for tilkendelse af sociale sikringsydelser, selv om de herved skærpes, blot de fastsatte betingelser ikke medfører nogen åbenlys eller skjult forskelsbehandling af EF-arbejdstagere (dom af 20.9.1994, sag C-12/93, Drake, Sml. I, s. 4337, præmis 27).

44 Spørgsmål 4 skal herefter besvares med, at det ikke er i strid med traktatens artikel 48 og 51 eller forordning nr. 1408/71, at det i henhold til en national lovgivning som betingelse for udbetaling af en arbejdsløshedsunderstøttelse til personer, der er fyldt 52 år, kræves, at den berørte person i en periode på 15 år har betalt bidrag til en alderspensionsordning i en eller flere medlemsstater.

Sagens omkostninger

45 De udgifter, der er afholdt af den spanske regering og af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, som har afgivet indlæg for Domstolen, kan ikke erstattes. Da sagens behandling i forhold til hovedsagernes parter udgør et led i de sager, der verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLEN (Femte Afdeling)

vedrørende de spørgsmål, der er forelagt af Juzgado de lo Social de Santiago de Compostela ved kendelser af 9. og 13. marts 1995, for ret:

1) En understøttelse som den, der er hjemlet i Ley General de la Seguridad Social for arbejdsløse personer, der er fyldt 52 år, udgør en ydelse ved arbejdsløshed i den betydning, der er forudsat i artikel 4, stk. 1, i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, som ændret og ajourført ved Rådets forordning (EØF) nr. 2001/83 af 2. juni 1983, og som ændret ved Rådets forordning (EØF) nr. 1248/92 af 30. april 1992.

2) Forordningens artikel 48 finder ikke anvendelse på ydelser ved arbejdsløshed.

3) **Det tilkommer den nationale ret at vurdere, om den i forordningens artikel 67, stk. 3, opstillede betingelse, hvorefter en person, der har tilbagelagt forsikringsperioder i en anden medlemsstat, kun kan påberåbe sig disse perioder med henblik på at opnå en ydelse ved arbejdsløshed i den omhandlede medlemsstat, hvis han senest har tilbagelagt forsikringsperioder i denne medlemsstat efter dennes lovgivning, er opfyldt, såfremt den berørte person aldrig har udøvet lønnet virksomhed dér, men den kompetente arbejdsløshedsinstitution har betalt bidrag på hans vegne til ordningerne for sygeforsikring og børnetilskud.**

4) **Det er ikke i strid med EF-traktatens artikel 48 og 51 eller ovennævnte forordning, at det i henhold til en national lovgivning som betingelse for udbetaling af en arbejdsløshedsunderstøttelse til personer, der er fyldt 52 år, kræves, at den berørte person i en periode på 15 år har betalt bidrag til en alderspensionsordning i en eller flere medlemsstater.**

Moitinho de Almeida Gulmann Edward

Puissochet Wathelet

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 20. februar 1997.

R. Grass J.C. Moitinho de Almeida

Justitssekretær Formand for Femte Afdeling